

פגישה עם התמות

נית. איזה אלגנטיות. הזוג שלידו. האשה נראית מבוגרת יותר מבעלה. לו אין אפילו שערת שיבה אחת. והיא — כאילו כבר סבתא. הגיעו ביחד. בטח בעל ואשה. כל הזמן יושבים בשקט.

גם היהודי הדתי עם הפיאות והקפזר טה השחורה לא דיבר הרבה. הגיע עם ילד.

דני כבר התניע. כשהבחין במכרה. "לאן אילנה?" "לירושלים." "אולי אני מוריד איזה נוסע ולוקח אותך איתי?" "אילנה לא רצתה. לא חשוב. תיסע בימונית הבאה. איננה ממחרת. הצ'קור השחור יצא לדרכו. שעה של נסיעה, אולי קצת יותר, והם בירושלים.

השגריר

אצא לכנס

ב איתו בוקר של יום שני הקפיד עו"ד שמאל שלף בלבושו. לא שהיה זה ממנהגו לזלזל בענייני לבוש. אבל באותו בוקר, ביקש להיות חגיגי מהרר גיל. לכבוד כנס עורכי-הדין שעמד להתקיים בשעות הצהריים בירושלים. היה זה הכנס הראשון שלו. כל הי שנים נמנע מכנסים מסוג זה. הפעם החי ליט לשנות ממנהגו.

"משהו אימר לי שהשנה עלי להשתתף," אמר יום קודם לכן לשכנה שנכנסה כהרר גלה לשיחה של רגע. מן הראוי ניבטו אליו פנים מהוקצעים. עניינים כחולות. שיער שיבה. עו"ד שלף היה גבר נאה. הוא נשק לנכדתו הקטנה, אודל. שישנה בשלוה במיטתה. ויצא. "סמיושקה, כמה אתה אלגנטי היום," קראה אליו בצרפתית השכנה מלמעלה. הוא נוסף לה בידו: זה לכבוד הכנס.

גשר מוצא. בואכה ירושלים. כשעה לפני כן, בתחנת המוניות אביב בשדרות רוטשילד בתל-אביב, היה דני זבולוני מוטרד. חושש היה שלא יספיק להגיע לחתונה של ידידים. שעמדה להי ערך בשעות הערב בירושלים. לולא אותו קילקול, שבגללו ביזבז את כל שעות הי בוקר בגרז', היה גומר את הטור היומי שלו מוקדם יותר. מזל שלפחות זכר לתת את המכנסיים לאשתו, כדי שתמסור אותם לניקר.

בחוף. ליד המונית, הסתובב אלי. היה זה תורו לצאת עכשיו לירושלים. אולי יסכים להתחלף איתו? הסיכוי היה קטן. רק לעיתים רחוקות מסכימים נהגי המוניות לסידורים מעין אלה.

אבל דני היה חביב על חבריו. בקומתו הגבוהה. בחיוך שלא מש מזוויות-פיו ומר עיניו הירוקות. בקולו השקט שמעולם לא עלה לטונים הגבוהים. באופן יוצא-מין-הכלל. הסכים אלי. לורר תר על תורו לדני.

עכשיו, לא נותר לדני אלא להכות שהמונית תתמלא. שעה של נסיעה והוא בירושלים. יספיק אפילו להתרחץ ולנוח לפני החתונה. אם אחרון לא שכת לקנות כרטיסים לקולנוע, והחתונה תהיה משעי ממת, יוכלו שלושתם להספיק להתחמק וללכת לראות סרט.

פגישה

עם חברה

ב מבט חטוף סקר דני את נוסעיו. כאילו לא די במזג-האוויר הסגרירי, היו רובם מבוגרים. דני אהב יותר נוסע עים צעירים. למבוגרים — תמיד יש טע נות. תמיד משהו מפריע להם. הרדיו, החלון או עשן הסיגריות. הוא בחן את הגבר שישב פנימה המר

מ יכל ירמיאס ראתה את המוות מס תער עליה. דרך השמשה הקדמית. בדמות אפה החרום של משאית גדולה. רק שניות בודדות קודם לכן עקבה בשלוה אחרי נסיונו של נהג המונית, בה נסעה, לעקוף את מכונית-הגרר שנסעה לפניו. הכביש הרטוב השתרע לפניה רחב ומבהיק בתחילה. לא היה שום דבר מאיים בדמות משאית המרצדס שהגיחה ממול. מתי התרחש אותו שבריר שנייה, שב מהלכו מיכל אלפי פעמים, שכמותה ראתה מיכל אלפי פעמים — לנושאת דברו של המוות?

לפתע, היא ראתה אותה דוהרת לעב רה. מזנקת עליה. שמשת המונית. שטר פות הגשם ניתלו עליה צלולות ובהירות. הפכה פתאום כהה. אחר, חבטה נוראה. נדמה היה למיכל שגג המונית מתרומם. היא התכופפה.

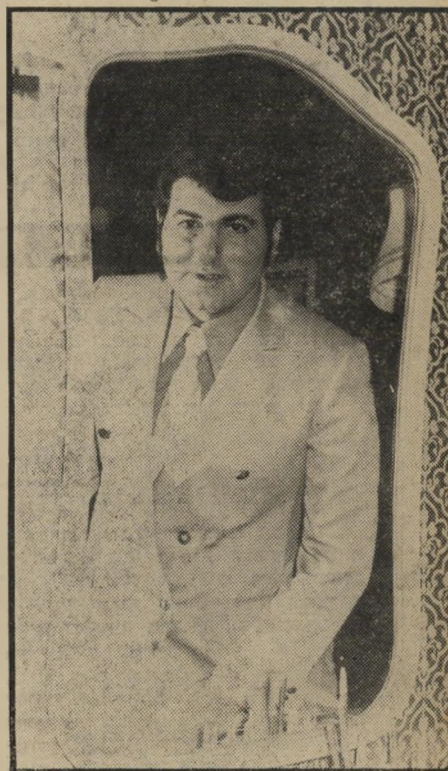
את עשרים המטרים הבאים עשתה ה משאית. כשהיא דובקת בחוזקה בקורבנה, כהייה נוראה בטרפה. כשהירפתה ממנו, היה גופה השחור של מונית הצ'קור קרוע לשניים. בין שני חלקיו של גוף הברזל הקרוע, היו האנשים קרועים גם הם. ליד ההגה המחויך שכב דני הנהג. עיניו עצומות ופניו שקטות. מלבד כתם-דם קטן על מיצחו, נראה היה כמחייך בשנתו.

את הנוסעים קשה היה להכיר. רק שערו הבהיר של הילד בלט בין חלקי הגוויות המפוזרות מסביב. שקטה ודוממת עמדה המשאית. גופה הגדול שרוט שריטות קלות בלבד. לידה שרדיה של המונית. הגשם המשיך לרדת.

שינויים

בתור הגורלי

ה מוות בא בשעה אחת ושלושים אחרי-הצהריים. בכביש הירטוב, ליד

הנהג

דני זבולוני, נהג המונית, לא היה צריך להיות כלל בדרך לירושלים בזמן התאור נה, החליף במיוחד את תורו עם חבר — והגיע לפגישה עם המוות.